

ZVEZDA SREDI NEBA

Zgodba najstnice, ki je zbolela za rakom

GIULIA
GABRIELI

GIULIA GABRIELI
ZVEZDA SREDI NEBA

Giulia Gabrieli

Zvezda sredi neba

Družina
2015

*»Vse je v ljubezni,
ljubezen med žensko in moškim
poraja življenje ...«*

Mojim staršem, Sari in Antoniu

Giulia

*»Kdor obupuje, je to zato,
ker ni spoznal Giulie.«*

Daide Gabrieli

Predgovor k slovenski izdaji knjige

»Sanjam, da bi napisala knjigo, s katero bi povedala zgodbo. Svojo zgodbo.«

S temi besedami nas Giulia uvede v svojo pripoved in stopi v dialog z nami preko globokih in prodornih misli, ki v sebi ne nosijo niti najmanjše sledi kakršne koli žalosti ali tesnobe. Nago-varja nas z ganljivimi izpovedmi, ki kar prekipevajo od polnosti upanja. V svoji zvrsti je to res edinstvena knjiga. Da, saj Giulia v pričevanju o svojem vedno globljem medosebnem in duhovnem življenju, ki jo vodi celo do dialoga s sestro smrtjo, ne da bi pri tem kdaj koli izgubila svoj nasmeh, nikoli ne uporabi besede »konec«. Njena želja, da želi nadaljevati ta dialog z nami, je jasna. Pred vami je odprta in nikoli zaključena knjiga, v kateri Giulia vsakega izmed nas vabi, da doda svoje besede in svoje strani, svoje najbolj intimne strani ...

Veliko lepega se poraja iz sledi in odtisov, ki jih je ustvarila Giulia po odhodu v nebesa. To potrjujejo številna pričevanja, na katera vedno znova kličejo nas, starše, da bi pričevali o trpljenju Giulie in o tem, kako je znala to trpljenje preoblikovati v pristno hvalnico življenju. To potrjujejo številna elektronska sporočila, ki neprenehoma prihajajo na uradni elektronski naslov *congiulia03@gmail.com* in govorijo o številnih spreobrnjenjih duš, o ponovno najdenih močeh za življenje in o novih pogledih nanj. Njihov skupni imenovalec je v ponovno najdenem in ponovno odkritem upanju.

Ta srce dotikajoča se srečanja skupaj z mnogimi drugimi »sanjami«, ki jih je gojila Giulia in ki so se zaradi društva »conGiulia« tudi uresničile, postanejo brezštevilne strani Giulieine knjige, ki se nikoli ne zaključijo. Po zaslugi vsega tega lahko mi, starši, skupaj z Davidom rečemo, da živimo v polnosti in lepoti tega, kar nam je bilo darovano, in ne obupujemo nad tem, kar nam je bilo vzeto.

Davidova misel, ki jo najdemo na začetku knjige, odseva naše življenje bolje kot katera koli druga beseda ali misel.

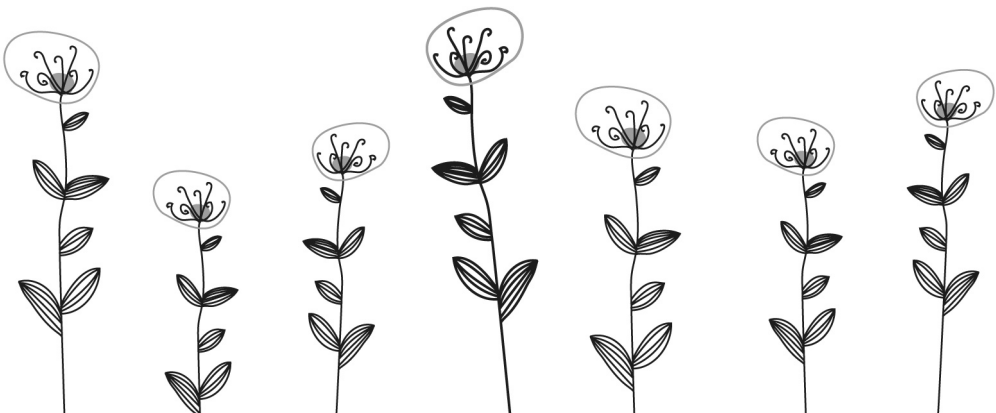
In če v tem predgovoru nismo povedali, kdo je bila Giulia in kako je živela, je to zato, ker želimo, da o tem spregovori ona sama.

Naj bo lepo in bogato vaše srečanje z Giulio.

Starša Antonio in Sara ter brat Davide

*Sanje
napisati knjigo*

Strah

Sanjam, da bi napisala knjigo, s katero bi povedala zgodbo. Svojo zgodbo.

Ker je bilo tudi mene *prej* strah. Strah me je bilo boleznin in groza me je bilo bolnišnic. Vse dokler sam ne prideš vanjo, sploh ne veš, kako se živi znotraj. Nikoli si nisem niti malo mislila, da bi lahko bilo toliko ljudi, ki trpijo, toliko otrok, ki so bolni in so se prisiljeni zdraviti. Mislila sem, da so tumorji nekaj zelo redkega, vendar je ravno nasprotno: danes so, na žalost, zelo pogosti.

Ena od težav, ki smo jih opazili z družino, je, da finančno ne podpiramo v zadostni meri znanstvenih raziskav, ki so zelo pomembne, zakaj po njihovi zaslugi lahko zdaj rečem ... O. K., resnici na ljubo tega še ne morem reči ... Kakor koli že, mnogi lahko rečejo: »Jaz sem ozdravel!«

Rada bi naredila občutljivejše ljudi, ki so zdravi. Vedeti morajo, da niso edini na svetu, ampak da je poleg njih tisoče in tisoče ljudi, ki so bolni, ki trpijo. In to ne samo v bolnišnici *Riuniti di Bergamo*! In to ne samo zato, ker jih je zapustil fant oz. dekle ...

Dejstvo je, da je ljudi strah bolezni in trpljenja. Veliko je bolnih, ki ostanejo sami. Vsi njihovi prijatelji prestrašeni

izginejo. Ni se treba bati! Prav ta oddaljenost bližnjih povzroča strah nam, bolnim. Če nam, nasprotno, bližnji stojijo ob strani, nam pridejo blizu, nam položijo roko na ramo in rečejo: »Daj, saj boš zmogla!« je to tisto, kar nam daje moč, da zmoremo iti naprej. Če tega ni, se vprašaš: »Zakaj so se vsi oddaljili? Če se oni, ki niso sami bolni, bojijo, je gotovo strah tudi mene ... Zakaj bi se morala boriti za ozdravitev, če mi nihče ne stoji ob strani?«

Sama nisem imela nikogar, ki bi se oddaljil od mene, ampak ravno nasprotno: tujci, ljudje, ki jih nisem poznala, so se mi približali. Vendar niso vsi tako srečni.

Jaz pa si želim, da bi bilo tako za vse ...

Nekdo se za življenje bori, nekdo ga meče stran

Sanjam, da bi napisala knjigo, ker so mnogi ljudje, ki zame-tujejo življenje – na primer, kadar se začno drogirati – in ne pomislijo, da istočasno obstaja veliko ljudi, ki se borijo, da bi lahko živeli. To je tisto, kar želim, da bi razumeli! To je absurd: jaz se borim za življenje, na drugi strani pa obstaja mnogo ljudi, tudi moje starosti, štirinajst let, najprej s cigareto v ustih, potem preidejo na alkohol, potem na drogo ... To se zdi absurd, ampak v resnici se to dogaja. Jaz se borim za življenje, oni pa ga mečejo stran.

Poznam nekega fanta, ki je končal v žalostnem stanju, ker je imel okoli sebe prijatelje, ki so se po malem drogirali. Sam sicer ni nikoli poskusil droge, je pa pogosto pijančeval in se omamljal z alkoholom. Res je, bil je tudi dovolj odgovoren: nikoli ni sedel za volan, ko je bil pijan. Nekoč pa je vseeno doživel grdo prometno nesrečo in je bil zaradi poškodb precej časa v komi. Zdaj je ozdravel. Imel je to milost. Spremenil se je in postal normalen fant. Zdaj želi pomagati ubogim ljudem.

Prometna nesreča, ki se zgodi v hipu, lahko spremeni celotno življenje! Njemu se je v trenutku vse obrnilo na glavo. Še sreča, drugače ...

Šola življenja

Sanjam, da bi napisala knjigo, ker sem si prej, ko sem še hodila v šolo, izmišljala vse mogoče bolezni, da mi ne bi bilo treba iti k pouku. Zdaj pa bi z veseljem prezrla nekatere svoje bolečine, samo da bi se lahko vrnila tja. Sicer imam, kljub temu da sem zelo bolna, kljub tisoč težavam, možnost obiskovati »šolo v pižami«, ki je organizirana tukaj v bolnišnici. Študiram in se učim.

Takšne situacije pomagajo razumeti mnogo stvari v življenju, ki te jih ne more naučiti nihče drug: vsekakor ne moreš o tem brati v učbenikih. Odkriješ in naučiš se jih lahko samo na lastni koži.

Tudi sama na žalost prej nisem razumela in sem se morala tega naučiti prek izkušnje bolezni. Zdaj upam, da bodo lahko mnogi s pomočjo te knjige odkrili resničen smisel življenja – preprosto s tem, da bi jo prebrali – in jim ne bi bilo treba doživeti težke preizkušnje bolezni.

To je knjiga za tiste, ki so bolni, še bolj pa za tiste, ki so zdravi: ni treba prestati težke preizkušnje, da bi odkrili resnično vrednost življenja. Zadostuje nekaj zdrave pameti in volja za razumevanje ...

Superjunaki

Sanjam, da bi napisala knjigo, ker grem zelo rada v bolnišnico – zdaj. Kot sem že omenila, me je bilo prej groza bolnišnic, zdaj pa ... To poletje sem bila prepričana, da bom ozdravela. V bolnišnico sem hodila samo enkrat na teden,